

Dejicit, queis sacrilegas extruxerat aras
70 Cæca supersticio, plenaque ádolescat acerrá.
Bis seni illi homines indocti, ac retia tantum
Tractare, et pisces amo prensare periti;
Aurâ Divina aflatî, facti organa Sancti
Spiritus, Ignigenae intonuere. Tonitrua coelum
75 Terrasque, et Mare concussere, audita per omnes
Quâ se se extremos in fines porrigit orbis.

In omnem terram exivit sonus eorum, et in
fines orbis terraे verba eorum.

Ps. 18. V. 5.

FINIS

LACHRYMÆ

S-PETRI,

AVCTORE PÖETICO

R. P. Sidronio Hoschio.

SOCIETATIS IESV.

LEON: 1877.

APUD IOSEPHUM M. MONZON
Via (vulgo) de la Condesa.

Non ciet hos luctus, aut rapti funus amici,
Aut labes famae non abolenda meae.
Indigna est lachrymis levium iactura bonorum,
Vitam aequaturo digna dolore mea est.
Et quamvis lachrymis facile est reparabilis illi;
Nulla tamen lachryma dignior esse potest.
Hei mihi periuro toties quod diximus ore,
Mens meminisse horret, lingua referre timet.
Vos igitur, lachrymae, periuria dicte nostra,
Nil dolor hic linguae voce querentis eget.
Vos eritis, dum clausa mihi pudor ora tenebit,
Peccati testes, et medicina mei.
Heul lachrymae viles, nostris neque luctibus aptae:
Currere sanguineae debueratis aquae.
Qualibus ac ipsa perfusus nocte madebat,
Cui tanti luctus pars ego magna fui.
Mens abit, et morior quoties lachrymantis imago,
Orantisque Patrem forma: modusque subit.
Affixis telluri oculis, sparsaque iacebat
Crinibus, et longas flens dabat ore preces.
Illum ego, qui flebat, testor, collemque cruentum,
Et quae servat adhuc signa doloris humus,
Sanguis erant lachrymae: stillabant sanguine vultus,
Purpureus multo sanguine sudor erat.
O ego quam vellem tales quoque fundere fletus!
Erumpe ex oculis vnda cruenta meis.
Crimina, quae sonentes alios fecere piai
Conveniat lachrymis, sanguine nostra decat.
Sanguine pro lachrymis aliena piacula flevit,
Ut mea deplorem, sufficietis aquae?
I crux ex oculis; poscit mea causa eruorem,
Quamvis nec sceleri sit satis ille meo.

Et quota pars oculi sunt corporis? 6 mihi possit
Omnibus exundans artibus ire crux:
Et mihi sunt venae, et venae mihi sanguine turgescunt,
Erumpe ex oculis vnda cruenta meis.
Quid mihi nunc prodest cum parvis humida cymbis?
Retia; quid patriam deseruisse casam?
Quid, qua ipse mihi vietus formidine claudi,
Coelestes alijs pandere posse fores?
Omnia perdidimus, Coeumque animamque Deumque,
Nullaque non sceleri debita poena meo est.
Sed poenam meruisse parum est: quod torquet, et viri,
Illi est nostro ermine laesus amor.
Offendisse illum mihi prima, et maxima poena est.
Erumpe ex oculis vnda cruenta meis.
Debueram Dominum vitae praeferre: negavi:
Morte nec in media perfidus esse; fui.
O vtinam nocitura mihi pars pessima nostri
In medijs verbis lingua revulsa foret!
Mene negasse Deum, flexo qui poplite pronus
His pedibus latices hac quoque nocte dedit?
Qui nobis dedit ipse suum cum sanguine corpus,
Cumque daret, dixit, memores esto mei.
Sic memorem ille sui tanto me munere fecit?
Erumpe ex oculis vnda cruenta meis.
Sic certe flerem, si non de marmore, si non
De ferro nobis pectus, et aere foret.
Interea dum, vota nihil conceditur ultra,
Ex oculis saltem currite semper aquae.
Qualibus aeteris manant è fontibus yndae,
Quae vena nunquam deficiente fluunt.
Tempus erit cum vos sanguis fortasse sequetur,
Si modò non fallam rursus, ut ante, fidem.

ELEGIA II.

In specu se flens accusat.

RUPES dura, mei verissima cordis imago,
Horrida, sed lachrymis apta latebra meis,
Ad te flens venio lethali sauciis iectu,
Squallidus immissis moesta per ora comis.
Accipe me, profugumque tuo, precor abde sub antro,
Et refrenant gemitus concava saxa meos.
Tu mihi deserta sedes securior aula est;
Non hic, qui ursus plurima quaerat, erit.
Hic licet areanos animi depromere sensus,
Has inter tenebras iuta querela mea est.
Hic impunè licet quis sum, qualisque fateri,
Hic mea me tuò prodere lingua potest.
Ille ego sum miles verbis animosus, et audax,
Et solo fortis nowine, rebus iners.
Ille ego sum prima quem stravit foemina voce
Oblitum Domini, cum Dominoque, mei.
Qui nil sum veritus tantum ne cognitus essem,
Perfidiae testem senepe vocare Deum.
O testis, iudexque meae certissimè culpae,
Quis de me sensus sit meus, ipse vides.
Nunc ego te melius testem voco: iusta doloris
Quam tibi causa mei, tam' dolor ipse patet.
Hic es, et hos gemitus, et quidquid dicimus audis;
Has lachrymas oculis aspice ipse tuis.
O dulces oculi casus, solatia nostri!
O spes, o clytibae sydera certa mea!

In tantis animi tenebris vos prima fuistis

Lux mihi, servatus vestrum ego dicar opus.

His oculis, qui me lapsum monuere, gementem

Aspice placandi spes venit inde tui.

Aspice lugentis speciem, vestemque, sinusque,

Antraque de lachrymis humida facta meis.

Aspice lassatas tundendo pectora palmas,

Et moveat vultus moesta figura tuos.

Non precor antiquo, quo non sum dignus, honori

Reddi, nec regimen puppis habere tuae.

Clavum alius teneat, remis ego perfidus addar,

Est mihi, quae remos torqueat, apta manus.

Non ego servitium, quantumvis vile, recuso;

Dummodò sim tecum, quidlibet esse feram.

ELEGIA III.

Delicti veniam deprecatur.

TENE ego littoribus, linoque assuetus, et hamis,

Ad tua de medijs regna vocatus aquis;

Tene ego substitui peruris laedere verbis,

Et Dominum toties esse negare meum?

Haec mea magna fides? sic vita charior ipsa

Tu mibi? sic nostra morte probatus amor?

Tu mihi te, coelumque, casae, cymbaeque relictae

Das pretium, et pudet me tamen esse tuum.

Mene tui pudet? certè tuus esse negavi

Ausaque non novi, dicere lingua fuit.

Certè ego iuravi de te nil scire, nec vlo

Foedere coniunctum te mihi, meque tibi.

Quis tibi tunc sensus de me fuit? acris vrena,
Quam quod nos dedimus, non puto, vulnus habes.
Debuit hic cumulus poenis accedere tantis,
Ut tibi pars essem summa doloris ego?
Non tantum doluere tibi, saevissima quamvis,
Vulnera, quam linguae perfida verba meae.
Qui placidus fuerat media inter verbena vultus,
Pecato coepit tristior esse meo.
Inde tui sensus crevit sine fine doloris,
Vnde tuus crevit, crescit, et inde meus.
Militiae pars prima tuae tua signa reliqui
Perfidus. Hoc coelum, terraque ferre potest?
Parce, pater, neque, quod mervi, me fulmine perde,
Nec mihi sub pedibus rupta dehiscat humus.
Parce, pater: mea me satis, heu! periura plectunt.
Illa tuo gravior fulmine poena mihi est.
Viribus ut totis in me tua detonet ira,
Mens sibi supplicum perfida maius erit.
Quod redemi saltem flamma si vindice posset,
Quam cuperem flamma vindice postea mori!
Hei mihi! cur volui me fortior esse videri?
Hei mihi: cur vnguam lingua locuta mea est?
Cum mihi calcatum vestigia ferre per aequor
Posse datum est, tutam cur dedit vnda viam?
Cur me pressa tulit? cur me, quod coepit cuncti
Cedere, non totis obruit aequor quis?
Quantum perfidae mecum perisset in illo!
Quantum sub his mecum culpa sepulta fore!
Securo nunc vestra gradu me terga prementem
In quantos luctus substinxisti aquae!
Nunc ego naufragium sum passus tristius illo,
Quo mare diductis me tumulasset aquae.

Parce, Pater; madijs iactor dum naufragus vndis,
Si me non recipis, quis mihi portus erit?
Quae mihi sola super tabulam, ne substrahe nanti,
Nec dura gemitus aure repelle meos.
Semper habent aditus ad te suspiria molles,
Ad te, ne pereant, qui periere, vocas.
Quodque iuvat, cum sit hominum iudexque paterque
Praecipue titulum nominis huius amas.
Iudicis officium est punire: ignoscere Patris,
Sis mihi quod mavis omnibus esse, Pater.
Hoc eris, hoc potius celebrari nomine gaudes,
Naturae pietas convenit illa tuae.
Novi ego te, quamvis toties, te nosse, negavi:
Es pius, et placido respicis ore reos.
Tardus es ad poenas, et quae non mittere malles,
Invita mittis fulmina rara manu.
Læsus eras, memini: iusto pete fulmine fontes,
Diximus; offensa est fulmine digna tuc.
Parcite, dicebas; quid sit, nescitis amare,
Non est ingenij spiritus ille mei.
Profuit hoc illis, prossit mihi: testis amoris,
Exemplumque tuae sim pietatis ego,
Illa mihi pietas miseros solantis inhaeret.
Ques labor, aut animi triste grava et onus,
Ad mea, dicebas, celeres præcepta venite,
Quisquis eris, nostra laeti abibis ope.
Hac ego spe fietus venio: nihil criminis pondus.
Sunt mea, mens isto vieta labore gemit.
En venio, ta, quo premimur, sclare laborem,
Mole quod immensa me gravat, aufer onus.
Ahi quid agam, tua cum supplex ante ora iacebo?
An potero lingu paqua trementi loqui?

Haeceine, quae toties te lingua est ausa negare,
Perfidiae poterit dicere, parcer neae?
Ut puto, non poterit, verba imperfecta relinquit,
Et rumpet medio victa pudore somnos.
Sed licet haec taceat, gemitus, lachrymae quoque loquentur.
Haec quoque si deint, ingemnisse sat est.
Tu gemitum, medita magis quam verba requiris,
Hic index animi certior esse solet.
Ut flectat, vineatque tuam, quam deprecor, iram,
Facunda mutus plus valet arte dolor.
Sic venio supplex, quamvis peccasse dolentem,
Me meus haec intra detinet antra timor.
O Pater, hoc tantum, veniam concede dolenti.
Et lachrymas nostro mitis in ore vide.
Per qui te genuit, verissima cuius imago es.
Et qui te voluit, quod sumus, esse, Patrem.
Qui nos, ut serves, vitam te perdere iussit,
Qui vult, nos pretium sanguinis esse tui:
Perque tuum, quo vile genus dignaris, amorem,
Qui te, quod modò fers, ferre cöegit onus:
Per quos jam pateris, per quos patiere dolores,
Dum peragis nostrae grande salutis opus.
Sic testata tuum celebret clementia nomen,
Araque sit misericordia semper aperta reis.
Si quod scire dedit Genitor mihi vesper, et ortus
Te genus esse Dei eredat, et esse Deum.
Exemplo sic quisque meo speretque, sciaturque,
Littora naufragio tuta patere suo.
Sic parere tuis assuecat legibus orbis,
Et pretium mortis non sit inane tuae.

ELEGIA IV.

Nimiam fiduciam suam arguit.

Quid miser haec lachrymis, et quaestu saxa fatigas?
Tam graviter laeso numine, flere parum est.
Non bene corrigatur solis ignavia votis,
Magnanimus votis quilibet esse potest.
Si bene poenituit, factis testare dolorem,
Laesa semel, factis est reparanda fides.
Et plusquam lachrymis commissum dilue crimen.
I, repepe intrepido tecta reliecta pede.
Hic flendi locus est: hic te peccasse fatere;
Nec premat ignavus libera verba timor.
Hic te periurum, mentitunque omnia dicas,
Hic flens da fidei pignora certa tuae.
Illum ego, dic novi, toties quem nosse, negavi,
Pro quo non metuam, vivat ut ipse, mori.
Illum ego, dic, vidi subito compescere ventos,
Illum ego turbato ponere iura mari.
Cum voluit, vacuis panes crevere canistris.
Cum voluit, liquidae vina fuistis aquae.
Illies in laudes rupere silentia muti,
Æquato claudi subsiliere pede.
Debuit huic lucem caecus, seu matris ab alvo,
Seu morbi vitio lumen orbis erat.
Saepo Erebi furiae vocem tremuere iubentis,
Corporaque ira vita deseruere fuga.
Saepo cadaveribus conspectis, vivite, dixit;
Nec mors, rivebant, qui modò funus erant.

Quod loquor, et aspiro, quod coelum, et sydera coeli
Aspicio, quod a thuc vivimus, ille dedit.
Talibus, atque alijs (culpac si cura piandas
Est tibi) perfidia verba refelle tuae.
Hoc placet, hoc fixum est, vtsunt, quaecumque fatebor,
Vt animi nobis, sic satis oris erit.
Imus, et obstantes certum es perrumpere turmas,
Si perimar, fidei mors mea pignus erit,
Imus et in m-dia moriemur fortiter aula,
Perfidiam miles vindicet ense meam.
Forsan, et intrepilo conferta per atria gressu
Evadam Domini chara sub ora mei.
Hic ego perfusus lachrymis, plenusque pudoris
Provolver supplex illius ante pedes.
Hic ego, delicti veniam (nisi verba dolentis
Impediant lachrymae) voce tremente petam.
Aut mihi placatum felix audacia reddet,
Aut animi saltem conscius huius erit.
Quid loquor? cautam male fido in gargite puppim
Ad scopulos fractam, sit satis, esse semel.
Hic erat hec memini, qui me modo perdidit ardor,
Impetus hic idem magna loquentis erat.
Non tamen aut nudos Romani militis enses,
Aut populi timeo, Pontificumque minas:
Me timeo: mihi plus sum istis ipse timendus,
Mobilitas amimi iam mihi nota mei est.
Tam multos, inter quos fugi tu piter, hostes
Hostis ego mihi met maximus ipse fui.
Nemo potest nobis tantum (fac velle) nocere,
Quantum ego convincor iam nocuisse mihi.
Parcite, si gressum refero, quibus ante natavit
In tabula meritò naufragus horret aquas.

Devoveo mihi funestas, et abominor aedes,
Hic mens, et vires procubuere meae.
Deserto satis est crimen lugere sub antro,
Ne virtus iterum sit mea flenda mihi.
Infelix, quem stulta sui fiducia tollit.
Illa fuit nostri prima favilla mali.
Hoc perdet multos, hoc multos perdidit antè,
Metiri faustu magna pericla suo.
Omnia spondenter de se, sib., nilque timentem
(Expertus moneo) certa ruina manet.

ELEGIA V.

Peccatum suum orbi manifestat.

ELOQUAR? an sileam? dolor hoc, pudor impedit illud
Mens variat, motus nec capit aegra suos.
Cede pudor, iustoque animi succumbe dolori,
Et pars sit poenae culpa professa meae.
Admonitu quamvis luctus renovantur amari,
Eloquar infelix dedecus ipse meum.
Nox erat, et montem Dominus de more petebat
Certus in hostiles sponte venire manus.
Quos ego tunc animos, quos sensi pectoris ignes?
Ille meis maior viribus ardor erat.
Ipse ego te casus, dixi, comitabor in omnes,
Pro te vel tecum certus, et ipse mori.
Insurgat solyme, totis vomat agmina portis,
Miles ego tecum, castraque solus ero.
Diffugiant alij, tenebrisque, et nocte tegantur,

Tergaque militibus dent sua; pectus ego.
Hoc caput objicit turmis se pluribus vnum,
Non ego de timidis, res vbi posset, ero.
Hei mihi quām brevis hic fuit, et temerarius ardor,
Quām levis, et mendax impetus ille fuit!
Omnibus exemplum fidei fore grande videbat:
Eheu! perfidiae duxque, caputque fui.
Viderat hoc in me vitium, qui prospicit vnuis
Omnia, cui melius quām mihi notus eram.
Viderat, et vanis cave fidere viribus, inquit,
Fortiaque infirmus desine verba loqui.
Haec nox hos animos, ne tu tō falle, probabit
Conscia perfidiae saepe futura tuae.
Quantum animis erroris inest! non sensimus ipsum,
Ceu falli posset, vera monere Deum.
Obstitimus monitis: prius acquore sylva sub alto.
Crescit, et in summis, diximus, alga jugis.
Quām te destitutam; non sam dscertor amoris,
Testis erit fidei resquae locusque meae.
Interea trepidans, ac pallens morte futura
Innocuas Dominus tollit ad astra manus.
Quae species orantis erat! reverentia prouum
Straverat: erumpens sparserat ora crux.
Humebant crines; humebat sanguine pectus:
Sanguineis guttis humida vestis erat:
Collaque, colestesque humeri, totumque precantis
Vndabat mixtis sanguine corporis aquis.
Sanguine rorabant stillantia grammata circum:
Sanguine, ceu rivis sparsa rubebat humus.
Dum pavet, et pallet, dum flet, sudatque suumque
Supplicium ante oculos iam moriturus habet.
Non potuit species me tan miseranda tenere,

Quin gravis obrueret lumina fessa sopor,
Scilicet haec virtutis erant praeludia nostrad;
Sic mea se primū visa probare fides.
Arma sonant, fremitusque virum: eoit omnis in vnum
Impetus: audaces instruor ense manus.
Quid frustra fortes fuius? quid iunctile ferrum
Strinximus? haud illa tempus egebat ope.
Barbara gels instat, stimulisque, et verbere saevit,
Vinclaque Divinas addit in arcta manus.
Sponte sua vincitus rapitur tot ab hostibus vnuis.
Mitius ab infestis vt solet agna lupis.
Sic vbi cognovi, quod se permitteret hosti,
Et sibi, quam poterat ferre, negaret opem:
Tunc verō extimū: stabam sine sanguine pallens,
Attontoque diu nil mihi mentis erat.
Quid facerem? sequerer? misero timor obstat amori.
Terga darem? prohibet vertere terga pudor.
Ardua res, Domini sortem quamcumque subire,
Inque eadem captas addere vincla manus.
Sed tamen avelli, nec scire quis exitus illi
Immineat, non est poena priore minor.
Mens incerta diu dubijs affectibus errat,
Quidve velit, nescit, nota nec ipsa sibi est:
Sic vbi discordes axercent aequora venti,
Huc agit, et illuc ventus, et vnda ratem.
Nil mihi, quod sequerer, potius, fugeremve, subibat:
Res est mentis inops, consilijque timor.
Cedit amor: fugio; comitumque exempla secutus
Obscurae noctis munere tuta peto.
Mox dubitans, medioque inhibens vestigia cursu,
Quid facis ah? dixi: quō miser vnde fugis?
Quid nisi mors superest, vitam si deseris ipsam?

Haec pietas nullo concutienda metu?
Spiritus hic ille est omni discrimine maior?
Haec sunt militiae splendida facta tuae?
Vincit amor, redeo: sed non bonus augur eunti,
Plurima dum subeunt, pes mihi tardus erat.
Et sequor, et timido moveo vestigia passu:
Ire iubebar amor, lentiū ire timor.
Et iam contingeram scelerati limina tecti,
Limina tam timido non adeunda pede.
Ingredior: vires animus dabat; ad mihi quantō
(Et pudet, et dicam) quām priūs ille minor.
Ah! quoties finxi vultum, voluique videri
Fortis, et occultos dissimulare metus!
Ah! quoties oculos nostris in vultibus omnes
Esse ratus, nostri conscientia signa dudi!
Heu quām difficile est animum non prodere vultu!
Hic aperit quidquid cura, timorque tegunt.
Prima foris custos praesensit serua, quis essem:
Prima mihi, capti tu comes, inquit, eras.
Protinus ut trepidas vox haec mihi perculit aures,
Pallor in attonito plurimus ore fuit.
Ille refutabat linguae mendacia pallor.
Plus propé me patrio prodidit ille sono.
Nil, ea dixit, agis: Galilaeum lingua fatetur
Te tua: te, qui sis, teste negare potes?
Objici hunc ipsu[m] nobis mox alter, et alter;
Et coniecturam, quo tuerantur, habent.
Tunc verò effraeni periuria fundere lingua
Coepimus, et diris dedere mille caput.
Nec memini vidisse, nec est mihi nomine notus:
Et peream, si non haec ego vera loquor.
Perque Deum, perque omne sacrum, me nosse negavi,

Horruit ad voces impia turba meas.
Nec verbis stimulanda meis me numinis ira
Terruit: audacem fecerat ipse timor.
At frustra, quod eram, volui non esse videri:
Prodebat causam perfidia lingua suam.
Dicebam quoties, *non novi*, nosse fatebar,
Contra se testis lingua negantis erat.
Sed licet esse meo quod eram convincerer ore,
Impietas aliud visa probare fuit.
Tunc quoque me Domini pietas (quis credere possit?)
Non est ex merito passa perire meo.
Flexit amans oculos, meque inter vinculas spectans,
Plus nostri est visus, quām memor esse sui.
Non torvam speciem, non prae se moesta ferebant
Ora minas, culpae signa nec villa meae.
Vultus erat quallem misereri credere possim,
Et dare placandi spem mihi velle sui.
Quis mihi tunc, superi, concussit pectora motus?
Sensimus: ille oculus me miserantis erat.
Tunc ego me demùm coepi sentire nocentem;
Tunc animo demùm lux fuit orta meo.
Nec mens venisset melior, nisi tanta fuisset,
Et maior Domino, quām mihi, cura mei.
Frusta me crebris monuisset cantibus ales:
Sic ego, non avium voce monendus eram.
Egredior; laesamque fidem, turpemque timorem
Execror, et tanti conscientia tecta mali.
Turpiter evasi, quae me quoque ferre decebat
Vincula: peccando deteriora tuli.
Hinc grave supplicium periuriae discere mentis
Cogor, et iratum quid sit habere Deum.
Ex illo madet os lachrymis, semperque madebit.

Et brevior luctu vita futura meo est.

ELEGIA VI.

Fragilitatem suam agnoscit, et deplorat.

DICEBAM, memini, geminos revolutus in ortus
Iordanes versis ante recurret aquis,
Quam violem te, sancta fides, victusque timore
Signa ferat Domini deseruisse mei.
Vertere Iordanes, flexoque relabere cursu:
Deserui Domini prodita signa mei.
Nec mihi Romulei fasces, strictaeque secures,
Nec mihi fecerunt arma, virique metum.
Vocibus ancillae (res indignissima dictu)
Cessimus: Heu vbi tunc ille superbus eram?
Qui me laudaram, qui nil nisi magna loquebar,
Carnifex audax inter, et arma mori.
Omnia spernebam quae possent cumque timori,
Ducebamque animis inferiora meis.
Plus quod; quam loquerer, demens mihi posse videbar,
Concidit exiguo spiritus ille metu.
Nec saltem primum, quamvis terrore careret,
Congressum vires sustinuere meae.
Non cedit primis percussa securibus ilex,
Nec nisi multiplici vulnere victa cadit,
Firma diu perstat, nec iniquo pressa fatiscit
Pondere Taenarijs caesa columna iugis.
Noquicquam vento rupes pulsatur, et imbris:
Indejecta manet, tutaque mole sua est.

Non minus his fortis credi, dicique volebam:
Quae me dejiceret vox satis vna fuit.
Quod si me index, quod si me plena rogasset
Curia, causa minus nostra pudenda foret,
Lumina percellit septum terrore tribunal;
Formaque iudicij, quod timeatur, habet.
Quaesitor, index, lictores, vincula, carcer,
Nomina sunt, quorum terret et ipse sonus.
Nunc me serva levi prostravit foemina verbo.
O pudor! imbelli vulnus ab hoste tuli.
Si mihi dixisset quisquam; te foemina vincet,
Deque tuis spolium viribus illa ferret:
I quoque dixissem, cerva venare leonem,
Inque fugam dama verte sequente canes.
Et tamen evenit, fieri quod posse negavi:
Prostrati titulum cerva leonis habet.
O ego quam non sum, quod me miser esse putavil
Flaminque de stipula quam brevis orta mea est!
Viribus heu adij maiora pericula nostris,
En rudit illorum, nec mihi notus eram.
Quid possim, didici: me causa levissima fregit:
Exitus est factus fienda ruina mei.
Intrepidus stabam: stantem levis impulit aura;
Sic damno coepi doctior esse meo:
Quid sumus? aut qua spe meditamus grandia parvi,
Esse aliquid falso nostraque, nosque rati?
Cur nos decipimus? eur nobis, quidlibet ausi
De nobis stulte credere, verba damus.
Nil magnum nostrae possunt promittere vires:
Sponte sua, nullo concutiente, labant.
Si Deus auxilio est, tunc omnia possumus omnes;
Si non est, sine re nomen inane sumus.